

baaret, for at samle flere Skatter til en eneste Indkomstskat, saa gjør man Opgaven med dens Fordeling uendelig vanskelig, og derfor er det efter min Overbeviisning aldeles rigtigt, at man begynder med en mindre Deel af Skattebeløbet, at man forsøger sig med den.

Naar det er blevet yttret, at man skal stræbe efter en Indkomstskat som almindelig Statskat, og at man da skal benytte nærværende Leilighed her i Kjøbenhavn til at indføre det Massineri, som man siden kunde udstrække til Indkomstskatten som Statskat, saa maa jeg bemærke, at man synes at have overseet, hvilken Anstuelse Regjeringen i saa Henseende nærer, Kongen med sit Ministerium, som dog ogsaa er en Deel af den lovgivende Magt. Det er bekendt, at den forhenværende Finantsminister var tilbøielig til at indføre en Indkomstskat og begyndte derpaa; det traf sig, at, medens han var fraværende i Udlandet, kom jeg til at forhandle med det i Sagen nedsatte Udvalg, men, da man skulde til at indføre „disse faste, visse Regler“, som den ærede Rigsdagemand for Maribo Amts 4de Valgfreds (Monrad) vil, at vi her skulle skrive ind i Loven, da blev der Uenighed i selve Udvalget om, hvilke faste, visse Regler man skulde give. „De faste, visse Regler“ ere meget ønskelige, men de ere meget vanskelige at skrive, og endnu vanskelige at bringe i Anvendelse; ja, jeg troer, at „de faste, visse Regler“ — slet ikke kunne bringes i Anvendelse. Det er min Mening, at man maa dog komme tilbage til Skjønnet, og, naar man endelig vil have en Formuesskat og maaskee engang maa faae den, saa troer jeg, at der er ingen forstandigere Maade at indføre den paa end den, at man seer at komme til at fordele Summen, naar en slig Statskat skal bringes tilveie, paa Communerne i Landet og lade Communerne selv fordele det paa hver faldende Beløb. De theoretiske Regler, som man tildeels med holttravende almindelige Ord anbefaler, vilde efter min Mening i Udførelsen vise sig at fremkalde Bilkaarlighed, Misfor nøielse og Forbittrelse rundt omkring i det hele Land. Man finder sig i at underordne sig agtbare Mænd i Communen, som

man selv har valgt til Dommere over Forordningen i det Hele, men man finder sig ikke i Anvendelse af faste Regler, hvis Udførelse fremkalder idelig Ullighed og Ubillighed i det enkelte concrete Tilfælde, just fordi det concrete Tilfælde ikke lader sig indordne under de almindelige Regler, og fordi enhver Mands Øyne til at svare Skat er et concret Tilfælde.

Der er bebudet et Forslag, der skal gaae ud paa at begrænse Lovens Varighed til 31te December 1856, og Hensigten dermed er tillige angivet at være den, at man saa skal slaae Nærings- og Hjelpe-Skatterne sammen for at kunne faae en Indkomstskat med visse bestemte Regler. Det er ganske besynderligt, hvorledes to aldeles modsatte Betragtninger her mødes; det ene Parti vil Begrænsningen for at komme til en Indkomstskat, men Begrænsningen i Loven er kommen fra dem, der antog, at allerede denne indskrænkede Formuesskat vil fremkalde saamegen Misfor nøielse, at man vilde komme til at forlade den og søge en anden Skattebasis, og muligt den at tilveiebringe nogle indirecte Skatter. Jeg troer iøvrigt, at, naar man vil prøve en Ting, maa man give tilstrækkelig Tid til Forsøget; jeg troer netop, at det vil være af Bigrighed for en senere endelig Bestemmelse, at den nu tilsigtede Beskatning faaer Tid og Leilighed til at udvikle sig i nogle Aar. Man kan vel sige: hvad kunne vi vente af en Udvikling, naar der ingen Regler ere? Ja, der er ingen Regler skrevet i Loven, men der er Regler, som de Mænd danne sig, der i Praxis have med Skattens Udførelse at gjøre; de danne sig ikke i det første eller det andet Aar, men først, naar nogle Aar ere gaaede, og jeg har ingen ringe Forventning i saa Henseende, thi jeg kender ingen Skattelignings-Autoritet, for hvilken jeg nærer saamegen Agtelse som for de tidligere Skattelignings-Commissioner i Kjøbenhavn; den nye Commission vil faae gode Kræfter, og først, naar den har virket i nogle Aar, vil man kunne erkjende, om den nærværende Skat bør vedligeholdes, eller muligt gives en Udvidelse, som ogsaa alt er antydnet i Loven. Naar der gjøres Krav paa større Udgifter for Byen, troer jeg ikke, at man kan slaae ind paa en anden Wei, men